

Трифоновъ, Григоръ Огненевъ, Георги Антоновъ и много други. Всички войводи образуха по една чета отъ 50 до 100 души. И всѣки съ своята чета отиде тамъ, дето имаше опасностъ турцитѣ да нападнатъ ненадейно или рускитѣ предни войски, или да убиватъ мирнитѣ българи по селата. Тия хвърковати, бързоходни чети лесно се промъкваха презъ тайнитѣ балкански пжтеки, които само тѣ знаяха, узнаваха, де има турски голѣми войски и веднага съобщаваха на руситѣ. Съ това тѣ много помогнаха на рускитѣ войски отъ бойната линия да не бждатъ изненадеани отъ скрити башибозушки шайки. На много мѣста българскитѣ доброволчески чети съ своитѣ войводи вървѣха напредъ и посочваха пжтя на руситѣ. А нѣкъде тѣ превземаха села и градове, изпждаха турцитѣ и дочакваха пристигане на руската войска.

Така напимѣръ, въ Севлиево пристигналъ единъ руски офицеръ съ сто души казаци, превзелъ града, събралъ оржието отъ турцитѣ и го предалъ на събралитѣ се тайно доброволци граждани подъ командата на войводата Пешевъ. Скоро обаче пристигнали около 1500 башибозуци и настжпили да превзематъ отново Севлиево. Но въоржженитѣ граждани храбро заставатъ срещу турцитѣ и спасяватъ града отъ ужасно клане, което щѣли да извършатъ свирепитѣ башибозуци. Следъ день-два пристигнали много руски войски и опасността отъ турцитѣ вече изчезнала.

Габровскитѣ четници отъ Етъра превзели пжтя Бедекъ на Балкана и го завардили до пристигане на руситѣ. Четитѣ отъ Ловечъ много по-